

vers

Szondy-Adorján György

Manyi meg én

Nos, csapra vertük az állami hordót,
térdelt előtte a fél kombinát,
melltartóm alatt én csöcsöket hordok,
így Kaca Manyi, és kéjtrombitált.

Mért mondta ezt, míg élvezték a réz
sárga dallamát, talán mert a szája
ráállt az ajaksípra, s ott kacér
dallá hasadt egy ország almafája.

Jó áron adtuk a szép, sima deszkát,
kijött az ágy, szék, polc, továbbá fejfák,
forgácsból húztunk vidám lakokat,

veled halászsunk telkeim egén,
a kölök almát árul, falovat
s vígan trombitálunk, Manyi, meg én

*A sztahanovista
mozgalom alkonya*

Tenyérnyi földedet rút eke szántja,
paraszti sorodnak bús reneszánsza
csillan üvegen, s annak fenekén
rőt állami fény, s vodka-csőkevény.

Elvtársi üdvözet! szemed világa,
körötte rongy a táj, a köz kirágtá,
az eke szarvát fogod eleven
búval, az volt kezdedben, eleve.

Munkádat végzed, hős szocialista,
fordul a föld oda-vissza, ma Pista
legyek, ha hegynek nem megyek, mese
habbal mind, a kommunális kegyek.

Eljövétel

Leültem egy kényelmes székre,
vártam, hogy kiderüljön az igazság.
Halkan szemerkélt az eső, társadalmi
folyamatok csordogáltak erre,
és az emberiség egy része még pislogott.
A cicám ott sétált t'üskürü kedéllyel,
lehajoltam, és megsimogattam
egy gondolatom.
Aztán fölálltam, járkáltam éveket,
könnyebb úgy várni, majd visszaültem
a székemre, és töltöttem neked is,
míg végül a fáradtság lezárta szemünk.

Egyedül

Ismeretlen sötét víz partján ültem,
kiváncsin, mint egy első ölelés –
nem szólt hozzám se madár, sem egy isten,
a szél sem intett felém, feketén,
szörnyen tapadt az éghez a víz tükre.

Kerestem egy részt, amely ismert minden
idegenben, lehet egy nesz, vagy íz,
talán egy illat, tapintás, tekintet,
vagy látomás, dísztelenül, csak így,
már melléknevek nélkül, egy szál ingben.

És mindez hiába, már csak a szív üt
meg baráti hangot, éreztem, és
a víz fölé hajolva láttam, kínült
arcomon, majd fanyar felismerés:
nincs szó nélkül. Nincs szó rajtam kívül.

Kellék

Apadjon el a szem, az én szemem,
s a te szemed, ne lássuk egymást mégsem
így, hogy nincs szavunk, senki más ne értse,
látni jobb, vagy élni szebb, énelem,

és teveled, vagy mégis én megyek,
és ég veled, és rád szárad az égnek
ónos esője, pelyhei, míg érted
majd ismét eljövök, hogy itt legyek,

és ha itt leszek, egy kellék, a foltos
öröklétnék kelléke, az leszek,
és nem várunk se Godot-ra, se fényre,

egy fölösleges átok is föloldoz,
szemben a por, amiből vétetett,
hunyjon már ki ez a tekintet végre.

Árpával érő angyalok

Itt vidám kofákkal találkozhatasz,
a vidám kofák mind angyalok –
míg árulják a petrezselymet,
táncot járnak, döngölőt,
a házukban az otthonok.

Itt vidám kofákkal találkozhatasz,
árpával érő angyalok,
a cickafark, s a céklalé,
a válaszuk, ha szédülök.

Itt vidám kofákkal találkozhatasz,
most mennyit ér az ér, ha vissz –
kenőcsöt hoztam, lábra, fejre,
és zörgetek a ház előtt,
és száll reám a por, a szósz.

Más bokája

Tekintetem most odaszegeződik
a bokádra, elfogadnék egy ilyen
bokát én is, látszik, nem idomult
még ostoba lépésekhez, meg igen
finom hét-nyolcas lábfej koronázza.
Járnék a bokáddal, a te cipődben,
hogy néznék ki uram, akár egy üszkös
Hétfő reggel, elkergetnek az esti
miséről Szombaton, Vasárnap, Hétfőn,
és Kedden, míg végre csilingel egy nap is
itt ebben, Szerdán visszavenném régi
bokámat szőröstül, cipőstül, égi
bocsánat száll a fejembe akár
a szesz, meg a dicsőség, és maradna
vidám lehetőség minden cipőcske.

Deja-vu - 2018

Végső köztársaság

„amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem,
amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem.”
Róm. 7, 15.

Soha vissza nem térő csónakban ülünk,
hogy mi lett a tájjal mögöttünk, nem tudom –
nyomunkban nincs fodor, csak néma víztükör
és onnan bámuló elűzött széltolók.
Mind egyre megy, mi százszor indult lefelé,
csak körözünk, mint rácson túl vadállatok,
nincs magára víz, nincs egyedül bárka sem –
én vagyok az utas. Az út is én vagyok.

Nem ismerünk, nem láttunk még,
vajon miféle vágy hozott,
ez itt a part, hol táncolunk,
s mind, egytől egyig kárhozott.
Csak egyre megy, nem érdekel,
ha jó kakasunk elfelejt,
majd zöld erdőben, sík mezőben,
ki páva volt, az páva lesz.
Ez itt a part, az ott a víz,
hol bukácsol a csónakom,
ha indulok, vagy érkezem,
két rongyossá gy'úrt alkalom.

Meddig mehet még csónakunk, uram, megoldott
vitorlával, behúzott evezőkkel, kénye-
kedvére szelednek, már mind útnak eredtek
madaraink a széllal, kihunyt szeme fénye
a leselkedőknek. Meddig mehet még így,
uram, hogy még idejekorán árvaságra
jut a képzelet, s titokzoknis nemzedékek
vakon fogadnak egy végső köztársaságra,
csak itt, csak most, ahol már nem akarunk lenni.

Csak integet, csak bólogat
az ablakból az elnök úr,
saját vizében ring a nép
és tekintete félreszúr.
Még imbolyog, majd égbe száll
a gép orra, a farka fel,
még ring a nép, de meghatott,
és hívják sörre, balra el.
Gálaököl csap asztalokra,
a ház kutyája fölvonít,
csak vicceltem, azt mondja Pál,
és még egy asztalt fölborít.

Lassan kifordul a föld és rajta az ország,
száradnia, áznia kell mindkét alapnak,
labdák csapódnak térfelünkbe és kiáltja
Švejk: „Ne lőjenek ide, itt emberek vannak!”
majd ásít és visszadől a monarchiába.
Most térdelünk az üst előtt, kosztot és hálát
adunk annak, aki majd lealkudja egy
végső köztársaság kikiáltási árát.

Már itt nyugszunk az asztalon,
a pincér ebe elgyökönt,
és mind elalszunk álmainkkal,
Arakné áll a sarkainkban,
és elbontja, mit egybeszótt.

A végtelen balról

Megsejtettek.
Mint aszimptota állók
függvényed mellett.

Kígyófarok

Bármely szerelem
félvállról vett világa
száműz magába.